

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164489440/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

Men du må ikke være for hård, Henrik.

Hård — er det sådan et ord, der først falder dig ind? Jeg vil være venlig og munter, det skal ikke være andet end en spøg; vi skal le ad det.

Nå ja, det skal I måske, svarede Karen og så på ham.

Hun tror ikke på spøg af mig, tænkte han. — Hvad mon hun egentlig tænker, og hvad skal det ende med?

Et par dage efter havde de pakket og skulde rejse, hver sin vej. Henrik fandt den unge kone alene og fik en afskeds-snak i gang: Det var været en morsom tid, sag han, — og det var rart at være fri for det daglige slid, selv om man savner det. Vi to mandfolk er jo nok dem, der har moret os bedst, — men vore koner er vel ikke derfor misundelige på os?

Hun lo og sag: Nej, naturligvis, men der var en mistro i hendes øjne, som hun ikke kunde skjule, selv når hun lo.

Det mest kedelige, blev Henrik ved, — er, at du ikke nåede at blive færdig med det lille regnestykke, som du har spekuleret så meget over.

Der gik en stille rystelse igennem hende, hun røbede, at hun var straks med og sag, hun forstod ikke, hvad hun mente.

Men hun løftede afværgende hænderne op foran sit flade bryst og så til siden som for at slippe bort.

Henrik stirrede hende leende ind i en krog: Nej, opgaven var for svær, skønt du ellers har løst en del i dit korte liv; din mand forstod jo ingenting, og hvad du fik ud af Karen, var jo ikke stort andet, end hvad du selv havde tænkt dig. Men nu er det vel bedst, du får så fuld besked, som jeg kan gi?

Nej, sag hun.